

Ježišova cesta do Emauz – druhá etapa „Prvenstvo Božieho slova“

5. Pôstna nedeľa „B“

(tento materiál je použiteľný pre sväté omše za účasti detí tak v nedeľu ako aj v týždni - nie je nevyhnutné použiť celý námet, voľba ostáva na kňazovi)

JEŽIŠ NÁS UČÍ DAROVАŤ SA DRUHÝM

Námet k homílii:

- V dnešnú nedeľu nám ako pomôcka na svätú omšu poslúži obyčajný zemiak. Keď ho deťom ukážeme, môžeme sa pýtať či vedia čo to je? Potom im položíme otázku či vedia čo sa stane keď sa zemiak zasadí do zeme, alebo keď ostane dlho do jari v pivnici? Áno, postupne v pivnici ako aj v zemi vypustí malé a neskôr väčšie hluzy (akoby korienky), na ktorých v dobrej pôde vyrastú malé zemiačiky. Ak majú v zemi dobré podmienky, rastú, až sú tak veľké alebo dokonca aj väčšie ako bol pôvodný zemiak. Keby sme odvážili pôvodný zemiak a všetky nové, ktoré na ňom vyrastú, ich váha bude niekoľkonásobne väčšia než váha pôvodného zemiaka. Dokonca starý zemiak sa scvrkne a „odumrie“, ale získame tým nové zemiaky, ktorých je omnoho viac. Deťom môžeme názorne ukázať starý scvrknutý zemiak a priniesť košík nových a zdravých zemiakov.
- Božie slovo dnešnej nedele nám chce povedať niečo o obeti, o odumieraní, o darovaní, o rozdávaní. Predovšetkým našu pozornosť upriamuje na to, aby sme aj my v našom živote dokázali odumierať sebe, aby sa všetko vždy netočilo len okolo nás, ale aby sme sa učili ako „zemiak“ darovať zo seba všetko dobré a krásne, aby sme ľudí a svet okolo seba dokázali obohatiť a obdarovať. Z nášho „trochu“ dobra tak môže byť všade naokolo veľa dobra a lásky.

Motivačný príbeh

- V jednej nádhernej záhrade rástol vznešený bambus. Pán ho mal radšej ako ostatné stromy. Rok čo rok bambus rástol a bol čoraz silnejší a krajší. Bambus totiž dobre vedel, že Pán ho má rád a preto bol šťastný. Pán raz prišiel k svojmu oblúbenému stromu a povedal mu: „Potrebujem ňa.“ Nádherný bambus pocítil, že prišla chvíľa, pre ktorú bol stvorený a s veľkou radosťou povedal: „Pane, som pripravený. Urob so mnou, čo chceš.“ Pánov hlas bol vážny: „Aby som ňa použil, musím ňa vyrúbať.“ Bambus sa naľakal: „Vyrúbať, Pane? Mňa, najkrajší strom v celej záhrade? Nie, prosím ňa, nie. Použi ma ako chceš, ale prosím ňa, nevytínaj ma.“ „Môj drahý bambus,“ povedal Pán, „ak ňa nevytnem, nemôžem ňa použiť.“ Záhrada sa ponoril do hlbokého ticha. Aj vietor prestal viat. Bambus pomaly sklonil svoju nádhernú korunu a zašeplal: „Pane, ak ma nemôžeš použiť bez toho, aby sa ma vyrúbal, tak ma vytini.“ „Môj drahý bambus,“ povedal znova Pán, „musím ňa nielen vytiať, ale musím ti odrezáť aj konáre s lístím.“ „Pane môj, zmiluj sa nado mnou. Znič moju krásu, ale ponechaj mi konáre a listy.“ „Ak ňa neobrežem, nemôžem ňa použiť“ Slnko si zakrylo tvár a zhrozený motýľ odletel. Roztrasený bambus slabým hlasom povedal: „Pane, obrež ma.“ „Môj drahý bambus, musím ti urobiť ešte čosi viac. Musím ňa rozpoliť a vytrhnúť ti srdce. Ak to neurobím, nemôžem ňa použiť.“ Bambus sa sklonil až k zemi a zašeplal: „Pane, rozpoľ ma a trhaj.“ Tak Pán vytiaľ bambus, osekal mu konáre s lístím, rozsekol ho a vybral mu srdce. Potom ho zaniesol k prameňu blízko polí, ktoré trpeli suchom. Jemne napojil jeden koniec milovaného bambusu na prameň a druhý naviedol na vyschnuté polia. Priezračná, chladná a čistá voda začala tiecť bambusom na ryžové polia, ktoré priniesli bohatú úrodu. Tak sa bambus stal veľkým požehnaním, hoci bol vyťatý a zničený. Keď bol nádherným stromom, žil pre seba a obdivoval svoju krásu. Keď ho vyrúbali, doráňali, znetvorili, stal sa kanálom, ktorým Pán zavlažoval a zúrodňoval svoje kráľovstvo... My tomu hovoríme „utrpenie“, Boh tomu hovorí „**potrebujem ňa**“...
- Aj teba a mňa Boh potrebuje. Pozýva nás, aby sme sa nebáli darovať niečo z nás, možno aj všetko, všetky naše talenty, všetko to, čo môže tento svet urobiť krajším a lepším. Podobajme sa mu v darovaní sa druhým. Stačí keď mu s dôverou a s odvahou povieme: tu som Pane, chcem byť pre druhých darom tak ako ty.

ĎALŠÍM KĽÚČOM, KTORÝ NÁM DÁVA JEŽIŠ VO SVÄTOM PÍSME PRE TENTO TÝŽDEŇ JE:

KĽÚČ DAROVANIA SA.

Prečo takýto kľúč? Hovorí nám o ňom sám Pán Ježiš v evanjeliu (*kňaz sám alebo dá niektorému dieťaťu prečítať úryvok z nedeľného evanjelia*). Priomeňme si ho:

„Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu. Kto miluje svoj život, stratí ho, a kto svoj život nenávidí na tomto svete, zachráni si ho pre večný život. Ak mi nieko slúži, nech ma nasleduje! A kde som ja, tam bude aj môj služobník. Kto bude mne slúžiť, toho poctí Otec.“

- V dnešnom evanjeliu sme počuli ako Pán Ježiš používa príklad z prírody: pšeničné zrno. Rovnako ako v prípade zemiaka, tak aj v prípade pšeničného zrna platí rovnaký princíp: ak odumrie, prinesie veľký úžitok.
- Ježiš vedel, že sa blíži hodina kedy tí, ktorí najprv kričali „hosanna“ budú teraz kričať „ukrižujte ho“. On však z lásky k nám kráča do Jeruzalema, napriek tomu, že vie čo ho čaká. Musí darovať vlastný život, aby porazil diabla a zachránil človeka. Ježiš je ako „pšeničné zrno“ alebo ako naša dnešná pomôcka „zemiak“, ochotne ponúka seba, aby iní mohli žiť, aby sa človek nemusel báť, pretože hriech a smrť je porazená. Jeho smrť a zmŕtvychvstanie, ktoré budeme o pár dní sláviť nám priniesla nový, večný život. Diabol je navždy porazený. Tým, že daroval všetko, svoj život, lásku a dobro sa rozrástlo po celej zemi a prináša úrodu.
- Tento týždeň nám Ježiš predstavuje „**kľúč darovania sa**“. Ježiš nám priomína, že darovať sa pre druhého je tou najkrajšou vecou a najkrajším dobrom, aké môžeme pre druhého urobiť. On sa obetoval za nás, zomrel na kríži a my sme zachránení, neumrieme naveky. Priomína nám, že aj my sa mu môžeme každý deň podobať, vždy keď dokážeme obetovať či darovať niečo zo seba. Môže to byť náš čas, ktorý obetujeme pre druhého, môžeme darovať niečo materiálne a tak niekomu pomôcť, aby bol jeho život krajší, môžeme darovať náš úsmev, radosť. Vždy keď niečo darujeme či obetujeme, prinášame veľkú úrodu, dobro, ktoré dáme sa ešte zväčší a je ho vo svete, v našej rodine, v našej triede stále viac a viac. Nielen v dnešnom úryvku, ale aj na iných miestach nám to Ježiš priomína. Sväté Písma je opravdivým kľúčom k darovaniu sa, veď často v ňom čítame ako Ježiš daruje svoj čas, svoj úsmev a pokoj pre druhých. Napokon daruje aj seba samého keď sa nechá pribiť na kríž, aby sme my mohli žiť, to je jeho najväčší dar pre nás (*na otvorené Sväté Písma, ktoré sme umiestnili v kostole položíme „kľúč darovania sa“, – kreativita jeho výroby ostáva na kňazovi. Môžeme ho tam takto nechať po celý týždeň*).

Úloha na tento týždeň:

- Rozdel' sa s druhým o to čo máš veľmi rád (sladkosť, hračky...). Tí menší to môžu nakresliť a priniesť Ježiškovi do kostola.